

บทนำ

เมื่อมองจากระยะไกล ชายผู้ตะเกียกตะกายไต่ขึ้นไปตามพื้นผิว สีขาวของธารน้ำแข็งนี้อาจดูเหมือนมดตัวหนึ่งที่กำลังไต่ขึ้นด้านข้าง จานอาหารค่ำอย่างเชื่องช้า เขตชุมชนกระต๊อบแห่งเมืองลาริน-โคนาตากลายเป็นจุดแต้มที่กระจัดกระจายอยู่ไกลออกไปเบื้องล่าง สายลมพัดแรงขึ้นขณะที่เขาไต่ระดับขึ้นไป ลมพัดผงหิมะใส่หน้าเขาอย่างแรง ปอยผมสีดำที่เปียกชื้นจับตัวเป็นน้ำแข็ง แม้จะสวมแว่นตากันลมสีอำพันอยู่ เขาก็ยังสะดุ้งเมื่อเห็นแสงสะท้อนสว่างจ้าของดวงอาทิตย์

อย่างไรก็ดี ชายผู้นั้นไม่กลัวว่าจะตกลงไป แม้เขาจะไม่ได้ใช้เชือกหรือสายรัดใดๆ เลยก็ตาม มีเพียงรองเท้ากันลื่นกับขวาน เจาะน้ำแข็งเพียงเล่มเดียว เขาชื่ออะแลสเตอร์ ฮันด์ เขาเป็นผู้วิเศษ เขาหล່อัสสารที่แข็งตัวของธารน้ำแข็งให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้น ใต้มือขณะที่ปีน ที่จับและที่วางเท้าปรากฏขึ้นขณะที่เขาเคลื่อนขึ้นไป ทีละน้อย

เมื่อไปถึงถ้ำกลางธารน้ำแข็ง เขาก็แทบจะตัวแข็งและ

เหนื่อยล้าเต็มที่จากการรวบรวมความมุ่งมั่นเพื่อรับมือสภาพอากาศ
สุดเลวร้าย การใช้เวทมนตร์อย่างต่อเนื่องเช่นนี้ดูดพลังงานไปจน
หมด แต่เขาก็ไม่กล้าชะลอความเร็ว

ตรงด้านข้างภูเขา ตัวถ้ำเปิดอยู่เหมือนเป็นปาก ไม่มีทาง
มองเห็นจากเบื้องบนหรือเบื้องล่าง เขาโหนตัวข้ามขอบถ้ำและ
สุดท้ายใจลึกอย่างไม่เป็นล้า พลังกันด้าตัวเองที่ไม่มาให้เร็วกว่านี้
ที่ปล่อยให้ตัวเองถูกหลอก ณ ลารินโคนาดา ชาวเมืองเห็นการ
ระเบิดและกระชิบกระชาบแผ่วเบาถึงความหมายของมัน เปลวไฟ
ในน้ำแข็งนั้น

เปลวไฟในน้ำแข็ง มันต้องเป็นสัญญาณแห่งสภาวะคับขัน---
หรือการจู่โจม ถ้ำแห่งนั้นมีเหล่าผู้วิเศษที่แก่เกินจะต่อสู้หรือแม่ก็
เด็กเกินไปอยู่เต็มไปหมด มีผู้บาดเจ็บและผู้เจ็บป่วย มีบรรดา
แม่ๆที่ลูกยังเล็กมากและไม่อาจทิ้งไว้ได้--- เช่นเดียวกับภรรยาและ
ลูกชายของอะแลสแตร์เอง พวกเขาถูกซ่อนตัวไว้ที่นี่ สถานที่ที่
ห่างไกลที่สุดแห่งหนึ่งบนโลก

มาสเตอร์รูฟัสยืนกรานว่าถ้าไม่ทำเช่นนั้น พวกเขาจะตก
อยู่ในความเสี่ยง จะตกเป็นเชลยของโซคชะตา และอะแลสแตร์
ก็เชื่อเขา จากนั้นเมื่อศัตรูแห่งความตายไม่ปรากฏตัวที่สนามรบ
เพื่อเผชิญหน้ากับนักสู้ของเหล่าผู้วิเศษ หญิงสาวของมาคาร์ที่
พวกเขาฝากความหวังทั้งหมดไว้ อะแลสแตร์ก็ตระหนักถึงความ
ผิดพลาดของตน เขารีบไปที่ลารินโคนาดาอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่
จะทำได้ เขาบินบนสัตว์ธาตุลมไปตามระยะทางส่วนใหญ่ จากที่นั่น

เขาเดินเท้าต่อ เนื่องจากการควบคุมสัตว์ธนูของศัตรูทั้งคาคเดา
ไม่ได้และแข็งแรงแรงนัก ยิ่งเขาปีนสูงขึ้น เขาก็ยิ่งกลัว

*ขอให้พวกเขาปลอดภัย เขาคิดขณะก้าวเข้าถ้ำ ขอให้พวกเขา
ปลอดภัยด้วยเถิด*

ควรมีเสียงเด็ก ๆ ร้องไห้คร่ำครวญ ควรมีเสียงจิ้งจอกแจ๊ก
เบา ๆ ของบตสนทนาที่เป็นกังวลและเสียงฮัมของเวทมนตร์อัน
เบาบาง แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น กลับมีเพียงเสียงลมโหยหวน
ขณะพัดผ่านยอดเขาอันโดดเดี่ยว ผงัถ้ำกลายเป็นน้ำแข็งสีขาว
แต้มด้วยจุดสีแดงและสีน้ำตาลบริเวณที่เลือดสาตกกระเซ็นและ
ละลายเป็นหย่อม ๆ อะแลสแตร์ถอดแว่นกันลมออกแล้วทิ้งลงพื้น
เขาเดินลึกเข้าไปตามทาง ดึงเศษซากพลังที่เหลืออยู่ออกมาใช้
ในการพยุงตัวให้มั่นคง

ผงัถ้ำเรืองแสงชวนขนลุก เมื่ออยู่ห่างจากปากทางเข้า มัน
เป็นเพียงแสงเดียวที่เขาใช้ในการมองเห็น ซึ่งนี้อาจอธิบายได้ว่า
ทำไมเขาถึงสะดุดศพแรกและเกือบเสียหลักล้มลง อะแลสแตร์
กระโดดตัวหนีพลางร้องตะโกน จากนั้นก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียง
ตะโกนของตัวเองสะท้อนกลับมา ผู้วิเศษที่ตายแล้วถูกเผาจนจำ
ไม่ได้ เธอสวมแถบข้อมือหนังที่มีแผ่นทองแดงแผ่นใหญ่ตอกติด
อยู่ นั่นบ่งบอกว่าเธอเป็นนักเรียนชั้นปีที่สองของโรงเรียนเวทมนตร์
แมจิสตีเรียม อายุไม่น่าเกินสิบสามปี

ปานนี้หนาย่น่าจะชินกับความตายได้แล้วนะ เขาบอกตัวเอง
พวกเขาทำสงครามกับศัตรูมาหนึ่งทศวรรษแล้ว บางครั้งมันให้

ความรู้สึกเหมือนหนึ่งศตวรรษด้วยซ้ำ ตอนแรกมันดูเหมือนเป็นไปได้ไม่ได้เลยที่ --- ชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในมาคาร์ จะวางแผนเอาชนะความตาย แต่เมื่อศัตรูทวีพลังอำนาจ และกองทัพสัตว์แห่งเคออสของเขาขยายใหญ่ขึ้น ภัยคุกคามก็ดูเลวร้ายอย่างเลื่องไม่ได้... ส่งผลให้เกิดการชนหน้าผู้ไร้ทางสู้ที่สุดและผู้บริสุทธิ์ที่สุด อย่างไรก็ตามปราณีครั้งนี้ขึ้น

อะแลสแตร์ลุกขึ้นยืนและเดินลึกเข้าไปในถ้ำ มองหาใบหน้าหนึ่งด้วยความสิ้นหวัง เขากรุยทางฝ่าศพของเหล่ามาสเตอร์ผู้เฒ่าทั้งหลายจากโรงเรียนเวทมนตร์และวิทยาลัยเวทมนตร์ ลูกๆ ของเพื่อนฝูงและคนรู้จัก ผู้วิเศษที่ได้รับบาดเจ็บในการสู้รบก่อนหน้านี้ ในหมู่คนเหล่านั้น มีศพไม่สมประกอบของเหล่าสัตว์แห่งเคออสนอนอยู่ด้วย ดวงตาหม่นวนของพวกมันมืดมิดไปตลอดกาล แม้เหล่าผู้วิเศษจะไม่ทันตั้งตัว แต่พวกเขาก็คงต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตายถึงสังหารกองกำลังของศัตรูได้มากมายขนาดนี้ ความสะพรึงกลัวปั่นป่วนอยู่ในห้องอะแลสแตร์ นิ้วมือนิ้วเท้าซาไปหมด อะแลสแตร์เดินโซเซผ่านศพทั้งหมดไป... จนกระทั่งเขาเห็นเธอ

ซาร่าห์

เขาพบเธอนอนอยู่ด้านหลังสุด ฟิงพั้งน้ำแข็งสีขาวขุ่น เธอลืมตาอยู่ ไม่ได้จ้องมองอะไร รูม่านตาทั้งสองมืดมนและขนตามีน้ำแข็งจับตัวเป็นลิ่ม เขาโน้มตัวลง ไล่นิ้วไปบนแก้มเย็นเยือกของเธอ พลังสุดหายใจแรง เสียงสะอื้นดังตัดอากาศ

แล้วลูกชายของพวกเขาอยู่ที่ไหนล่ะ แคลลัมอยู่ที่ไหน

ซาร่าห์กำมิดสั้นไว้ในเมืองขวา เธอมีพรสวรรค์ในการทำให้
แร่ต่างๆ ที่อยู่ลึกลงไปได้ดินกลายเป็นรูปร่างขึ้นมา เธอกำมิดสั้น
เล่มนี้ขึ้นเองตอนอยู่ปีสุดท้ายในแมจิสตีเรียม มิดนี้ชื่อเซมิรามิส
อะแลสแตร์รู้ว่าซาร่าห์รักและทะนุถนอมมิดเล่มนี้มากแค่ไหน
ถ้าฉันต้องตาย ฉันก็อยากตายโดยถืออาวุธตัวเองไว้ เธอบอกเขา
แบบนี้เสมอ แต่เขาไม่ยอมให้เธอตายเลย

เขาเตะแก้มเย็นเยียบของเธอเบาๆ

เสียงร้องทำให้เขาต้องหมุนหัวบ ในถ้าแห่งนี้มีความตาย
ความเจ็บงัน และเสียงร้องเสียงหนึ่ง

เด็ก

เขาหันกลับไปมองหาแหล่งเสียงร้องให้คร่ำครวญอันเบาบาง
นั้นอย่างร้อนรน ดูเหมือนจะดังมาจากบริเวณใกล้ๆ ปากทางเข้าถ้ำ
เขาพุ่งกลับไปตามทางที่เดินมา สะดุดศพทั้งหลาย ที่ข้างก็แข็ง
เหมือนรูปปั้น --- จนกระทั่งจู่ๆ ก็มีใบหน้าคุ่นตาง้อจ้องเขามาจากการ
สังหารหมู่!

ดีแคลน น้องชายซาร่าห์ผู้ได้รับบาดเจ็บในการสู้รบครั้ง
สุดท้าย ดูเหมือนเขาจะถูกทำให้ขาดอากาศหายใจจนตายด้วยการ
ใช้เวทมนตร์ลมที่โหดร้ายเป็นพิเศษ เขาหน้าเขียว ดวงตาแดงก่ำ
เพราะเส้นเลือดแตก แขนข้างหนึ่งกางออก และข้างใต้มัน ที่มี
ผ้าห่มห่อพันป้องกันความหนาวจากพื้นน้ำแข็งไว้ คือลูกชายที่ยัง
เป็นทารกของอะแลสแตร์ ขณะที่เขากำลังมองด้วยความอัศจรรย์ใจ
เด็กชายก็อ้าปากและเปล่งเสียงร้องให้คร่ำครวญครางออกมาอีกครั้ง

อย่างแผ่วเบา

ราวกับตกอยู่ในภวังค์ เขาตัวสั่นเทาด้วยความโล่งอก อะแลสเตร์ก็มองอ้อมเด็กขึ้นมา เด็กชายมองเขาด้วยดวงตาสีเทา เบิกกว้างและอ้าปากเพื่อกริ๊งอีกครั้ง เมื่อผ้าห่มหล่นลงด้านข้าง อะแลสเตร์ก็มองเห็นว่าเพราะอะไร ขาข้างซ้ายของทารกห้อย ทำมุมพิกลเหมือนกิ่งไม้หัก

อะแลสเตร์พยายามเรียกเวทมนตร์ดินขึ้นมาเพื่อเยียวยา เด็กชาย แต่เขาเหลือพลังอยู่แค่พอใช้ระดับความเจ็บปวดบางส่วน ใจเขาเต้นรัวขณะใช้ผ้าห่มห่อลูกชายอย่างแน่นหนาตามเดิมก่อนจะ เดินลัดเลาะเข้าถ้ำไป กลับสู่จุดที่ซาร่าห์นอนอยู่ เขาอ้อมทารกพร้อมกับ ซาร่าห์จะมองเห็น เขาคุกเข่าลงข้างเธอ

“ซาร่าห์” เขากระซิบ น้ำตาจุกแน่นอยู่ในลำคอ “ผมจะ บอกเขาว่าคุณตายเพื่อปกป้องเขา ผมจะเลี้ยงดูเขาให้เติบโตขึ้น เพื่อจดจำว่าคุณกล้าหาญแค่ไหน”

เธอจ้องเขา ดวงตาว่างเปล่าและซีดจาง เขาอ้อมทารกเข้ามา แนบตัวมากขึ้นและเอื้อมไปหยิบเข็มวิรามิสจากมือเธอ ตอนที่เขาทำ แบบนั้น ก็เห็นว่าน้ำแข็งที่อยู่ใกล้ๆ ไบมีตมีรอยขีดขีดประหลาดๆ ราวกับเธอใช้เล็บตะกายตอนจวนจะสิ้นใจ แต่รอยขีดขีดดูมีเจตนา เกินกว่านั้น ขณะที่เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้ เขาก็ตระหนักรายใจ พวกนั้นเป็นข้อความ --- ข้อความที่ภรรยาของเขาใช้พละกำลังเหือก สุดท้ายก่อนตายสลักไว้บนน้ำแข็งที่ปกคลุมถ้ำ

ขณะอ่านข้อความนั้น เขาก็รู้สึกเหมือนถูกต่อยเข้าที่ห้อง

อย่างนักสามที
ฆ่าเด็กนั้น

บทที่หนึ่ง

แคลล์ม ฮันต์ เป็นตำนานในเมืองเล็กๆ ณ รัฐนอร์ทแคโรไลนา แต่ไม่ใช่ในทางที่ดี เขาโด่งดังเรื่องการไล่ครูลำรองให้เตลิดไปด้วย วาจากระแทกแตกตั้น แถมยังเชี่ยวชาญเรื่องการสร้างความรำคาญให้ครูใหญ่ คนดูแลโรงทางเดิน และแม่ครัวมือเที่ยง ครูแนะแนว มักเริ่มต้นด้วยการอยากช่วยเหลือเขาเสมอ (ถึงอย่างไรแม่ของเด็กชายผู้นำสารคนนี้ก็ตายไปแล้ว) ก่อนจะลงเอยด้วยการหวังว่าเขาจะไม่ย่างกรายเข้ามาในห้องทำงานของตนอีก ไม่มีอะไรน่าอัปอายไปกว่าการไม่อาจคิดคำพูดตอกกลับเด็กซีโมโฮอายุสิบสองได้

ใบหน้าที่บูดบึ้งเสมอ ผมดำยุ่งเหยิง และดวงตาสีเทาที่หวาดระแวงอยู่ตลอดเวลาของแคลล์เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่เพื่อนบ้าน เขาชอบเล่นสเก็ตบอร์ด แม้จะใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าจะชำนาญก็ตาม รถหลายคันยังมีรอยบุบจากความพยายามครั้งแรกๆ ของเขา มักมีคนเห็นเขาเดินลับๆ ล่อๆ อยู่นอกหน้าต่างร้านหนังสือการ์ตูน ร้านเกม และร้านวิดีโอเกม แม้กระทั่งนายกเทศมนตรี

ยังรู้จักแคลล์เลย คงยากจะลืมลงแหละหลังจากที่เขาย่องผ่าน พนักงานร้านขายสัตว์เลี้ยงประจำท้องถิ่นในช่วงเดินพาเหรดวันแรงงาน และขโมยตัวตุ่นไร้ขนที่กำลังจะกลายเป็นอาหารงูเหลือม เขาส่งสารสัตว์ตาบอดผิวหนังยับย่นที่ดูเหมือนจะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้--- และเพื่อให้ยุติธรรม เขาปล่อยหนูขาวทั้งหมดที่น่าจะเป็นเมนูอาหารค่ำรายต่อไปของงู

เขาไม่ได้คาดหวังหรือกลัวว่าพวกหนูจะวิ่งอาละวาดไปอยู่ใต้เท้าของเหล่าผู้เดินพาเหรด แต่พวกหนูนั้นไม่ฉลาดนัก เขาไม่ได้คาดหวังด้วยว่าเหล่าผู้ชมจะวิ่งหนีหนู แต่มนุษย์ก็ไม่ฉลาดสักเท่าไรเหมือนกัน ตามที่พ่อของแคลล์อธิบายหลังจากที่เรื่องทั้งหมดจบลง ไม่ใช่ความผิดของแคลล์ที่ขบวนพาเหรดถูกทำลาย แต่ทุกคน--- โดยเฉพาะนายกเทศมนตรี--- ทำเหมือนว่าเป็นความผิดเขา ยิ่งไปกว่านั้นพ่อยังบังคับให้แคลล์คืนตัวตุ่นด้วย

พ่อแคลล์ไม่เห็นด้วยกับการลักขโมย

ในความคิดของพ่อ มันเกือบจะแย่พอๆกับเวทมนตร์

↑ ≈ Δ ○ @

แคลล์มักจะวนกระวายอยู่บนม้านั่งหน้าห้องครูใหญ่ พลังนึกสงสัยว่าพรุ่งนี้ตนจะได้กลับมาที่โรงเรียนหรือเปล่า และจะมีใครคิดถึงไหมถ้าเขาไม่ได้กลับมา ครึ่งแล้วครึ่งเล่าที่เขาคิดทบทวนวิธีต่างๆ นานาทั้งหมดทั้งมวลที่เขาควรทำพลาดในการทดสอบ

ผู้วิเศษ --- อย่างสมบูรณ์แบบและน่าประทับใจที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ พ่อของเขาไล่เรียงทางเลือกทั้งหมดในการล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำสมองให้ว่างเปล่าที่สุด หรือจดจ่อกับอะไรบางอย่างที่ตรงข้ามกับสิ่งที่คนชั่วร้ายเหล่านั้นต้องการ หรือจดจ่อความคิดไปยังการทดสอบของคนอื่นแทนการทดสอบของตัวเอง แคลล์ธูน่อง ซึ่งแข็งแกร่งและเจ็บตอนอยู่ในห้องเรียนเมื่อเช้านี้ บางครั้งมันก็เป็นแบบนั้น ยิ่งตัวสูงขึ้น เขาก็ดูจะเจ็บขึ้น อย่างน้อยส่วนที่เป็น การทดสอบทางร่างกายในการทดสอบผู้วิเศษ --- ไม่ว่ามันจะคืออะไรก็ตาม --- จะล้มเหลวอย่างง่ายดาย

ตรงโถงทางเดิน เขาได้ยินเสียงเด็กคนอื่นที่เรียนพลละกันอยู่ รองเท้าผ้าใบเสียดสีพื้นไม้ขัดมันดังเอี้ยดอ๊าด พวกนั้นขึ้นเสียงขณะตะโกนเยาะเย้ยกัน แคลล์ธูน่องมีโอกาสได้เล่นบ้างสักครั้ง เขาอาจไม่เร็วเท่าเด็กคนอื่นหรือทรงตัวไม่ได้ แต่เขาเต็มไปดด้วยพลังงานที่ไม่หยุดนิ่ง เขาได้รับการยกเว้นจากวิชาพล เพราะเขาของเขานั้นแหละ แม้กระทั่งตอนอยู่โรงเรียนประถม เวลาที่เขาพยายามวิ่ง หรือกระโดด หรือปีนป่ายในช่วงพัก หนึ่งในผู้ดูแลจะเดินมาเตือนให้เขาช้าลงหน่อยก่อนที่จะบาดเจ็บเสียเอง ถ้าเขายังทำต่อไป พวกนั้นจะบังคับให้เขาเข้าไปข้างใน

อย่างกับรอยฟกช้ำสองสามรอยคือสิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับใครสักคน อย่างกับขาของเขาจะเลวร้ายไปมากกว่านี้

แคลล์ธูน่องและจ้องมองผ่านประตูกระจกของโรงเรียนออกไปยังจุดที่พ่อจะมาจอดรถเร็วๆนี้ พ่อของแคลล์เป็นเจ้าของรถ

แบบที่เราไม่มีทางมองข้ามไปได้เลย นั่นคือโรลสรอยซ์แฟนทอม ปี ค.ศ. ๑๙๓๗ สีเงินสุกสว่าง ไม่มีใครในเมืองมีรถแบบนี้ พ่อแคลล์ ทำกิจการร้านขายของเก่าบนถนนสายหลักที่ชื่อนาวแอนด์อะเกน ไม่มีอะไรที่เขาจะชอบไปกว่าการนำของเก่าหักพังมาทำให้ดูใหม่ เอี่ยมอ่อง เพื่อให้รถวิ่งได้ต่อไปเขาต้องซ่อมมันเกือบทุกสัปดาห์ และขอให้แคลล์ล้างรถสม่ำเสมอและลงแว็กซ์ฟิลิกฟิลันสำหรับรถเก่าเพื่อไม่ให้ขึ้นสนิม

โรลสรอยซ์คันนั้นใช้การได้อย่างสมบูรณ์แบบ --- ไม่เหมือนแคลล์ เขาก็มองมองรองเท้าผ้าใบปลางตบเท้าเบาๆ ที่พื้น เวลาเขาสวมกางเกงยีนแบบนี้ เราดูไม่ออกหรอกว่าเขาเขิดปกติ แต่เราบอกได้แน่นอนทันทีที่เขาลุกขึ้นยืนและเริ่มเดิน เขาผ่าตัดมาครั้งแล้วครั้งเล่าตั้งแต่แบเบาะ ทั้งยังทำกายภาพบำบัดมาแล้วทุกรูปแบบ แต่ไม่เคยมีอะไรช่วยได้จริงๆ เขายังเดินลากเท้า โขยกเขยก เหมือนพยายามจะวางเท้าให้มั่นคงบนเรือที่โยกเยกไปมา

สมัยที่ยังเด็กกว่านี้ บางครั้งเขาก็เล่นเป็นโจรสลัด หรือแม้กระทั่งกะลาสีผู้กล้าหาญและใส่ซาเทียม จากนั้นก็จมลงพร้อมเรือหลังการต่อสู้ด้วยปืนใหญ่มาอย่างยาวนาน เขาจะเล่นเป็นโจรสลัดและนินจา คาวบอยและนักสำรวจมนุษย์ต่างดาว

แต่ไม่เคยมีเกมไหนเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์

ไม่มีเลย

เขาได้ยินเสียงเครื่องยนต์กระหึ่มจึงลุกขึ้นยืน --- เพียงเพื่อ

จะกลับลงนั่งบนม้านั่งด้วยความหงุดหงิด ไม่ใช่พ่อ แครธโตโยต้า สีแดงธรรมดาๆ อีกอึดใจถัดมา ไคลี ไมลส์ นักเรียนคนหนึ่ง ที่อยู่ชั้นเดียวกันก็รีบวิ่งผ่านไปโดยมีครูอยู่ข้างๆ

“โชคดีกับการตัดตัวบัลเลต์นะจ๊ะ” มิสเคมาลบอกเธอ และออกเดินกลับไปยังห้องเรียน

“อะ ขอขอบคุณค่ะ” ไคลีบอก จากนั้นก็มองแคลร์แปลกๆ ราวกับประหม่นเขาอยู่ ไคลี *ไม่เคย* มองแคลร์ นั่นคือหนึ่งในลักษณะเฉพาะตัวของเธอ รวมถึงผมบลอนด์มันเงากับเป็รูปยูนิคอร์น ตอนที่พวกเขาอยู่ในโรงทางเดินด้วยกัน สายตาเธอจะเคลื่อนผ่านไปเหมือนเขาไม่มีตัวตน

ที่ยิ่งพิลึกและน่าแปลกใจไปกว่านั้นคือการโบกมือให้เขานิดหน่อย แล้วเธอก็มุ่งหน้าไปยังรถโตโยต้าคันนั้น แคลร์เห็นทั้งพ่อและแม่เธอตรงเบาะหน้า พวกเขาดูกระวนกระวาย

เธอคงไม่ได้จะไปที่เดียวกับที่เขากำลังจะไปหรอก ใช่ไหม เธอไม่น่าจะไปร่วมตัดตัวปีการศึกษาเหล็กหรอก แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง...

เขายันตัวลุกจากเก้าอี้ ถ้าเธอกำลังไปที่นั่น ก็ควรมีใครสักคนเตือนเธอ

เด็กหลายคนคิดว่ามันเป็นเรื่องของการเป็นคนพิเศษ พ่อแคลร์เคยบอก น้ำเสียงแสดงความรังเกียจชัดเจน พ่อแม่ของพวกเขา ก็คิดเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัวที่มีความสามารถทางเวทมนตร์มาหลายรุ่น และในบางครอบครัวที่เวทมนตร์

ได้สูญหายไปเกือบหมดแล้ว พวกเขาจะมองเด็กที่มีเวทมนตร์ว่าเป็นความหวังในการกลับไปมีพลังอีกครั้ง แต่เด็ก ๆ ที่ไม่มีญาติเป็นผู้มีเวทมนตร์ต่างหากที่น่าสงสารที่สุด พวกเขาคิดว่ามันจะเป็นเหมือนในภาพยนตร์

ไม่มีอะไรเหมือนในภาพยนตร์เลย

ตอนนั้นเอง พ่อของแคลร์ก็ขับรถเข้ามาจอดที่ริมทางเดินของโรงเรียน เสียงเบรกดังเอี๊ยด บดบังภาพโคลีที่แคลร์มองอยู่ได้ชะงัด แคลร์เดินกะเผลกไปที่ประตูรถด้านนอก แต่กว่าเขาจะไปถึงโรลสรอยซ์ โตโยต้าของไมล์ก็หักเลี้ยวตรงหัวมุมและหายลับไป

คงเตือนเธอไม่ทันแล้ว

“แคลร์” พ่อเขาลงจากรถแล้วมายืนฟังประตูฝั่งผู้โดยสาร ผมสีดำกระเซอะกระเซิงของเขา --- ผมสีดำยุ่งเหยิงแบบเดียวกับแคลร์ --- เริ่มเป็นสีเทาตรงด้านข้าง เขาสวมเสื้อแจ็กเก็ตผ้าขนสัตว์หยาบที่มีแผ่นหนังปะอยู่ตรงข้อศอก แม้อากาศจะร้อนแค่ไหนก็ตาม แคลร์คิดอยู่บ่อยๆ ว่าพ่อดูเหมือนเซอร์ลોક โฮล์มส์ ในรายการช่องบีบีซี บางครั้งผู้คนก็ทำท่าประหลาดใจที่เขาไม่ได้พูดสำเนียงอังกฤษ “พร้อมไหม”

แคลร์ยกไหล่ คนเราจะพร้อมรับมือสิ่งที่มีแนวโน้มจะทำให้ทั้งชีวิตของเรายุ่งเหยิงหากทำผิดพลาดได้อย่างไร หรือทำถูกในกรณีนี้ “พร้อมมั้่งชะ”

พ่อเปิดประตูรถ “ดี ขึ้นรถเถอะ”

ภายในโโรลสรอยซ์ไร้ที่ติเช่นเดียวกับด้านนอก แคลร์แปลกใจเมื่อเห็นไม้ค้ำยันคู่เก่าของตนวางอยู่บนเบาะหลัง เขาไม่จำเป็นต้องใช้มันมาหลายปีแล้ว นับตั้งแต่ร่วงจากบ้านไม้เด็กเล่นและข้อเท้าพลิก --- ข้อเท้าข้างที่ดี ขณะที่พ่อของแคลร์ก้าวขึ้นรถและติดเครื่องยนต์ แคลร์ก็ชี้ไม้ค้ำยันและถาม “เอามาทำไมอะ”

“ยิ่งลูกดูแย่ พวกเขาก็ยิ่งมีแนวโน้มจะปฏิเสธลูก” พ่อเขาตอบอย่างเคร่งขรึม พลังเหลือียวไปมองด้านหลังขณะที่ขับออกจากลานจอดรถ

“มันเหมือนการโก่งเลยนะอะ” แคลร์คัดค้าน

“แคลร์ คนเราโก่งเพื่อให้ชนะ เราโก่งเพื่อให้แพ้ไม่ได้หรอกนะ”

แคลร์กลอกตาและปล่อยให้พ่อเชื่อตามที่ต้องการ สิ่งเดียวที่แคลร์รู้แน่ๆ คือเขาไม่มีทางใช้ไม้ค้ำยันพวกนั้นถ้าไม่จำเป็น แต่เขาไม่อยากเถียงเรื่องนี้ ไม่ใช่วันนี้ วันที่พ่อทำขนมปังไหม้ตอนเช้าซึ่งไม่สมกับเป็นพ่อเลย ทั้งยังตวาดใส่แคลร์ตอนเขาบ่นเรื่องที่ต้องไปโรงเรียนเพียงเพื่อจะกลับออกมาในอีกสองชั่วโมงด้วย

ตอนนี้พ่อโน้มตัวอยู่เหนือพวงมาลัย เกยคางไว้และใช้มือขวาคุมกระปุกเกียร์แน่น พลังเปลี่ยนเกียร์อย่างแรงเกินจำเป็น

แคลร์พยายามจดจ่อที่ต้นไม้ด้านนอก ใบไม้เพิ่งเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเหลือง เขาพยายามระลึกถึงทุกสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับโรงเรียนแมจิสตีเรียม ครั้งแรกที่พ่อพูดถึงเหล่ามาสเตอร์และวิธีที่พวกนั้นเลือกนักเรียนฝึกหัด พ่อจับแคลร์นั่งบนเก้าอี้หนังตัวใหญ่ในห้อง

ทำงาน แคลร์มีผ้าปิดแผลอยู่บนข้อศอกและริมฝีปากแตกจากการชกต่อยที่โรงเรียน ตอนนั้นเขาไม่มีอารมณ์ฟัง แกรมพ้อยังดูเอาจริงเอาจังจนแคลร์กลัว รวมถึงวิีพุดของพ่อด้วย เหมือนพ่อจะบอกแคลร์ว่าเขาเป็นโรคร้ายอย่างนั้นแหละ แต่กลับกลายเป็นว่าความเจ็บป่วยดังกล่าวคือศักยภาพแห่งเวทมนตร์

แคลร์นั่งชดตัวอยู่บนเก้าอี้ขณะที่พ่อพูด เขาชินกับการมีเรื่อง เด็กคนอื่นคิดว่าเขาแคลร์ทำให้เขาตกเป็นเป้าที่เล่นงานง่าย ตามปกติแคลร์ก็ทำให้คนอื่นเชื่อได้ว่าเขาไม่ได้เป็นแบบนั้น แต่ในครั้งนั้น เด็กที่โตกว่ากลุ่มหนึ่งต้อนเขาไปจนมุมอยู่หลังโรงเก็บของใกล้บ้านไม้เด็กเล่นระหว่างทางกลับบ้านจากโรงเรียน พวกนั้นผลักเขาไปมาและโจมตีด้วยคำพูดดูหมิ่นแบบเดิมๆ แคลร์มเรียนรู้ว่าคนส่วนใหญ่จะล่าถอยเมื่อเขาเริ่มสู้ เขาจึงพยายามต่อเยเด็กที่ตัวสูงที่สุด นี่คือการผิดพลาดอย่างแรกของเขา ในไม่ช้าพวกนั้นก็ผลักเขาล้มลงกับพื้น เด็กคนหนึ่งนั่งทับเขาเขา ขณะที่อีกคนต่อเยหน้า พยายามบังคับให้เขาขอโทษและยอมรับว่าตัวเองเป็นตัวตลกขำพิการ

“ขอโทษที่ฉันเก่งวะ ไอ้พวกชี้แพ้” แคลร์พูดก่อนจะหมดสติไป

เขาคงหมดสติไปได้แค่นั้นทีเดียว เพราะเมื่อลืมตาขึ้น เขาก็เห็นร่างเด็กเหล่านั้นล่าถอยไปอยู่ไกลๆ พวกนั้นวิ่งหนี แคลร์ไม่เอียงคอเชื่อว่าคำพูดตอบโต้จะได้ผลชะงัดขนาดนี้

“ถูกแล้ว” เขาพูดพลางลุกขึ้นนั่ง “วิ่งหนีไปซะ!”

จากนั้นแคลล์ก็มองไปรอบๆ และเห็นพื้นคอนกรีตของสนามเด็กเล่นแยกออก รอยแยกยาวเหยียดนั้นไล่จากซิงเข้าไปจนถึงผนังโรงเก็บของ ผ่าอาคารหลังเล็กให้แยกเป็นสองส่วน

เขานอนอยู่บนแนวของสิ่งๆ ที่ดูเหมือนแผ่นดินไหวขนาดจิ๋วพอดีพอดี

เขาคิดว่านี่คือเรื่องดีที่สุดในที่ที่เคยเกิดขึ้น แต่พ่อเขาไม่เห็นด้วย “เวทมนตร์ถ่ายทอดภายในครอบครัว” พ่อแคลล์บอก “ใช้ว่าทุกคนในครอบครัวจะมีเวทมนตร์ แต่ดูเหมือนลูกอาจจะมีโชคไม่ดีเลย พ่อเสียใจด้วยนะ แคลล์”

“แปลว่ารอยแยกบนพื้นนั้น --- พ่อจะบอกว่าผมเป็นคนทำเหวออะ” แคลล์รู้สึกก้ำกึ่งระหว่างลิงโลดจนเวียนศีรษะกับหวาดกลัวสุดขีด ทว่าความลิงโลดก็ชนะจนได้ เขารู้สึกได้ว่ามูมปากตนโค้งขึ้นจึงพยายามบังคับให้มันกลับลงมา “พวกผู้วิเศษเขาทำแบบนี้กันเหวออะ”

“ผู้วิเศษดึงพลังจากธาตุต่างๆ --- ดิน น้ำ ลม ไฟ หรือแม้กระทั่งความว่างเปล่า ซึ่งเป็นแหล่งเวทมนตร์ที่ทรงพลังที่สุดและเลวร้ายที่สุดในบรรดาเวทมนตร์ทั้งหมด มันคือเวทมนตร์เคออส^๑ พวกเขาใช้เวทมนตร์ทำหลายสิ่ง รวมถึงการแยกพื้นโลกออกจาก

^๑มีที่มาจากตำนานกรีก เทพเคออสคือเทพผู้ก่อให้เกิดสรรพสิ่งต่างๆ ในยุคที่จักรวาลยังมีแต่ความว่างเปล่าและความโกลาหล เวทมนตร์เคออสจึงเป็นการดึงความว่างเปล่ามาใช้

กัน เหมือนที่ลูกทำ” พ่อของเขาพยักหน้ากับตัวเอง “ในช่วงแรกเมื่อเวทมนตร์เพิ่งเริ่มปรากฏ มันจะรุนแรงมาก เป็นพลังดิบ --- แต่ความสมดุลคือสิ่งที่ช่วยควบคุมความสามารถในการใช้เวทมนตร์ ต้องอาศัยการเรีนรู้อย่างมากถึงจะมีพลังมากเท่าผู้วิเศษที่เพิ่งถูกปลุกขึ้นหมาดๆ ผู้วิเศษอายุน้อยมีความสามารถในการควบคุมน้อย แต่แคลร์ ลูกต้องฝึกฝน และลูกต้องไม่ใช่เวทมนตร์อีก ถ้าลูกใช้เหล่าผู้วิเศษจะเอาตัวลูกลงไปทีอุโมงค์”

“โรงเรียนอยู่ที่นั่นหรือฮะ โรงเรียนเวทมนตร์อยู่ที่ใต้ดินหรือฮะ” แคลร์ถาม

“ฝังอยู่ใต้พื้นโลก ที่ที่ไม่มีใครหาเจอ” พ่อตอบอย่างเคร่งขรึม “ข้างล่างนั่นไม่มีแสงสว่าง ไม่มีหน้าต่าง ที่นั่นเป็นเขาวงกต ลูกอาจหลงทางในถ้ำและตายได้ แล้วก็จะไม่มีใครรู้ด้วย”

แคลร์เลียริมฝีปากที่แห้งผากขึ้นมากะทันหัน “แต่พ่อเป็นผู้มีเวทมนตร์ไม่ใช่หรือฮะ”

“พ่อไม่ได้ใช้เวทมนตร์ตั้งแต่แม่ของลูกตาย พ่อจะไม่ใช่มันอีก”

“แล้วแม่ไปที่นั่นหรือฮะ ทีอุโมงค์นะ จริงหรือฮะ” แคลร์กระตือรือร้นที่จะได้ฟังเรื่องแม่ เขาไม่ได้รู้อะไรมากนัก มีแค่รูปถ่ายเหลือๆ ในสมุดติดรูปเก่าๆ แสดงให้เห็นสาวสวยผมดำเหมือนหมึกแบบแคลร์ และดวงตาที่แคลร์ดูไม่ออกว่าเป็นสีอะไร เขารู้ดีว่าไม่ควรถามพ่อเรื่องแม่มากนัก พ่อไม่พูดถึงแม่ของแคลร์ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ

“ใช่ เธอไปที่นั่น” พ่อแคลล์ตอบ “และก็เป็นเพราะเวทมนตร์นั้นแหละเธอถึงตาย เวลาที่ผู้วิเศษไปทำสงคราม ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยๆ พวกเขาไม่สนใจผู้คนที่ต้องตายเพราะสงคราม นี่คืออีกเหตุผลที่ถูกต้องไม่ทำให้พวกเขาสนใจลูก”

คืนนั้นเอง แคลล์ก็รื้อห้องและสะดุ้งตื่น เขาเชื่อว่าตนติดกับอยู่ใต้ดิน ดินทับถมเขาราวกับจะฝังกันทั้งเป็น ไม่ว่าเขาจะดิ้นรนแค่ไหนก็หายใจไม่ออก หลังจากนั้น เขาฝันว่าวิ่งหนีจากสัตว์ประหลาดที่ก่อตัวขึ้นจากควัน ดวงตาของมันหมุนวนเป็นสีส้มอันชั่วร้ายแตกต่างกันนับพันสี...แต่เขาวิ่งได้ไม่เร็วพอ เพราะขานั้นแหละ ในความฝัน สัตว์ประหลาดจู่โจมอยู่ข้างหลังเขาเหมือนสิ่งตายซากจนกระทั่งเขาล้มลง โดยมีลมหายใจร้อนระอุของสัตว์ประหลาดพ่นอยู่ตรงคอ

เด็กคนอื่นในห้องเรียนแคลล์กลัวความมืด สัตว์ประหลาดใต้เตียง ซ่อมบี้ หรือฆาตกรกับขวานยักษ์ ส่วนแคลล์กลัวผู้มีเวทมนตร์ และเขาก็กลัวยิ่งกว่าว่าตนจะเป็นหนึ่งในนั้น

ตอนนี้เขากำลังจะไปเจอคนเหล่านั้น ผู้มีเวทมนตร์ผู้เป็นต้นเหตุให้แม่ต้องตาย และทำให้พ่อแทบไม่เคยหัวเราะและไม่มีเพื่อน ได้แต่นั่งอยู่ในห้องทำงานที่พ่อทำขึ้นในโรงรถ ซ่อมเฟอร์-นิเจอร์เก่าโหมกกับรถและเครื่องประดับ แคลล์คิดว่าไม่ต้องเป็นอัจฉริยะก็ดูดีกว่าพ่อหมกมุ่นกับการซ่อมแซมสิ่งของที่หักพังให้สมบูรณ์อีกครั้ง

พวกเขาเล่นฉิวผ่านป้ายต้อนรับสู่รัฐเวอร์จิเนีย ทุกอย่าง

ดูเหมือนกันไปหมด เขาไม่รู้หรือทราบดีว่าจะคาดหวังอะไร แต่ก่อนหน้าที่เขาแทบไม่ได้ออกจากนอร์ทแคโรไลนาเลย พวกเขาเดินทางออกจากเมืองแอชวิลล์กันไม่บ่อยนัก ส่วนใหญ่เป็นการไปพบปะเพื่อแลกอะไหล่รถยนต์กับไปงานแสดงของเก่า แคลร์จะเดินเตร่ไปเรื่อยท่ามกลางกองเครื่องเงินที่ยังไม่ได้ขัด การ์ดเบสบอลของสะสมในช่องพลาสติก และหัวว้าวปาสต์ฟี่หน้าตาประหลาดของโบราณ ขณะที่พ่อต่อรองราคาเพื่อซื้อของน่าเบื่อก็ค้น

แคลร์นึกคิดขึ้นมาว่าถ้าเขาไม่ทำพลาดในการทดสอบครั้งนี้ เขาอาจไม่ได้ไปพบปะเพื่อแลกของแบบนี้อีก ท้องไส้เขาปั่นป่วนและหนาวสั่นไปถึงกระดูก เขาบังคับตัวเองให้นึกถึงแผนการที่พ่อฝังลงในหัว ทำสมองให้ว่างเปล่าที่สุด หรือจดจ่อกับอะไรบางอย่างที่ตรงข้ามกับสิ่งที่คนชั่วร้ายเหล่านั้นต้องการ หรือจดจ่อความคิดไปยังการทดสอบของคนอื่นแทนการทดสอบของตัวเอง

เขาระบายลมหายใจ ความวิตกกังวลของพ่อทำให้เขาประหม่า ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี เรื่องทำการทดสอบพลาดน่าจะง่ายจะตาย

รถเลี้ยวจากทางหลวงออกไปสู่ถนนสายแคบ ป้ายเดียวบนถนนมีสัญลักษณ์รูปเครื่องบินอยู่ พร้อมข้อความ **ลานบินปิดปรับปรุง** อยู่ข้างใต้

“เราจะไปไหนกันล่ะ” แคลร์ถาม “เราจะบินไปไหนกันเหรอ”

“หวังว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น” พ่อเขาพิมพ์ ถนนเปลี่ยนจาก

แบบลาดยางมะตอยมาเป็นถนนดินอย่างกะทันหัน ขณะที่พวกเขา
กันกระแทกไปบนถนนขรุขระอีกสองสามร้อยหลา แคลร์จับกรอบ
ประตูไว้เพื่อไม่ให้ตัวลอย ไม่ให้ศีรษะกระแทกหลังคา รถโรลสรอยซ์
ไม่ได้เข้ามาเพื่อถนนดิน

จู่ๆ ถนนนั้นก็กว้างขึ้นและต้นไม้ก็แยกออกจากกัน ตอนนี้
รถโรลสรอยซ์มาอยู่ในพื้นที่โล่งขนาดใหญ่แล้ว ที่อยู่ตรงกลางคือ
โรงเก็บเครื่องบินหลังมหิมาส์สร้างจากแผ่นเหล็กลูกฟูก มีรถราวๆ
ร้อยคันจอดอยู่รอบอาคาร ตั้งแต่รถกระบะซ่อมช้อไปจนถึงรถเก๋ง
ที่แทบจะหุหุราพอกๆ กับรถแฟนทอม แล้วก็ใหม่กว่ามาก แคลร์
เห็นบรรดาพ่อแม่และลูกๆ ของพวกเขา ทุกคนอายุไล่เลี่ยกับ
แคลร์และเร่งฝีเท้าไปทางโรงเก็บเครื่องบินกันอยู่

“ผมว่าเรามาสายนะฮะ” แคลร์ว่า

“ดีแล้ว” ฟังดูเหมือนพ่อจะพอใจ แต่สีหน้ายังคงเคร่งขรึม
เขาขับรถไปจอดและลงจากรถ กวักมือเรียกให้แคลร์ตามไป
แคลร์ดีใจที่เห็นว่าพ่อดูจะลืมเรื่องไม้ค้ำยันไปเสียสนิท วันนี้อากาศ
ร้อนและดวงอาทิตย์ก็สาดแสงใส่ด้านหลังเสื้อยืดสีเทาของแคลร์
เขาเช็ดผ้ามือชุ่มเหงื่อกับกางเกงยีนขณะเดินตัดลานเข้าไปในพื้นที่
โล่งสี่ด้านขนาดใหญ่ที่เป็นทางเข้าโรงเก็บเครื่องบิน

ด้านใน ทุกอย่างสับสนอลหม่าน เด็กๆ วิ่งวุ่นไปทั่ว เสียง
ของพวกเขาดังก้องในพื้นที่กว้างขวาง มีอัฒจันทร์ตั้งอยู่ตามแนว
ผนังโลหะด้านหนึ่ง แม้ชั้นที่นั่งจะจุคนได้มากกว่าที่มีอยู่ในนี้อีกมาก
แต่มันก็ดูเล็กไปถนัดตา เพราะขนาดห้องที่ใหญ่โตมโหฬาร มี

เทพีสีฟ้าสดทำเครื่องหมายเป็นรูปตัว X และวงกลมอยู่บนพื้นคอนกรีต

ณ อีกฟากหนึ่ง หน้าประตูโรงเก็บเครื่องบินที่ครั้งหนึ่งน่าจะเคยเปิดไว้เพื่อให้เครื่องบินวิ่งออกไปสู่รันเวย์ --- คือเหล่าผู้วิเศษ

บทที่สอง

มีผู้วิเศษอยู่เพียงหกคนเท่านั้น แต่ดูเหมือนพวกเขาจะกินพื้นที่ทั้งหมดไป แคลล์ไม่แน่ใจหรือกว่าตนคิดว่าหน้าตาพวกนั้นจะเป็นอย่างไร --- เขารู้ว่าพ่อเป็นผู้วิเศษและดูปกติทีเดียว แค่อบใส่ผ้าขนสัตว์หนาๆ เขาคิดว่าผู้วิเศษส่วนใหญ่น่าจะประหลาดกว่าพ่อเยอะ อาจสวมหมวกปลายแหลม หรือเสื้อคลุมประดับดาวสีเงิน เขาหวังว่าใครสักคนจะมีฝีมือเชี่ยวชาญด้วย

เขาผิดหวัง พวกนั้นดูปกติเป็นที่สุด มีผู้หญิงสามคนและผู้ชายสามคน แต่ละคนสวมเสื้อคลุมแขนยาวสีดำตัวหลวมแบบมีสายรัดเอวกับกางเกงที่ทำจากวัสดุเดียวกัน มีแถบข้อมือหนังและโลหะพันอยู่รอบข้อมือ แคลล์บอกไม่ได้ว่ากำลังเหล่านนั้นมีอะไรพิเศษหรือเป็นแค่การแสดงออกทางแฟชั่น

ผู้วิเศษที่ตัวสูงที่สุดเป็นชายร่างใหญ่ ไหล่กว้าง จมูกงุ้มเหมือนเหยี่ยว ผมสีน้ำตาลกระเซอะกระเซิงมีแถบสีเงินแซมอยู่ทั่ว เขาก้าวออกมาข้างหน้าและพูดกับครอบครัวที่นั่งอยู่บนอัฒจันทร์

“ยินดีต้อนรับ ผู้แสวงหา และยินดีต้อนรับครอบครัวของ

ผู้แสวงหา เข้าสู่บ้ายที่สำคัญที่สุดในชีวิตของลูกพวกคุณ”

ไซลี แคลร์ลิด ไม่กอดตันเท่าไรเลย

“ทุกคนรู้รีเปล่าชะว่าพวกเขามาที่นี่เพื่อพยายามเข้าโรงเรียน
เวทมนตร์” แคลร์ลิดถามเบาๆ

พ่อเขาสายหน้า “พวกพ่อแม่เชื่อในสิ่งที่พวกเขาอยากเชื่อ
และได้ยินในสิ่งที่พวกเขาอยากได้ยิน ถ้าพวกเขาอยากให้ลูกเป็น
นักกีฬาผู้โด่งดัง ก็จะเชื่อว่าลูกชายกำลังจะเข้าโครงการฝึกฝน
เฉพาะทาง ถ้าพวกเขาหวังให้ลูกสาวเป็นแพทย์ผ่าตัดสมอง นี่
ก็คือหลักสูตรก่อนหลักสูตรก่อนเตรียมแพทย์ ถ้าอยากให้ลูกชาย
โตขึ้นเป็นคนร่ำรวย พวกเขาก็จะเชื่อว่านี่คือโรงเรียนเตรียมอะไร
สักอย่างที่เขาจะได้ผูกมิตรกับคนรวยและมีอำนาจ”

ผู้วิเศษพูดต่อ อธิบายว่าบายนี้น่าจะดำเนินไปอย่างไร และ
จะใช้เวลานานแค่ไหน “พวกคุณบางคนเดินทางมาไกลเพื่อให้ลูก
ได้โอกาสนี้ และเราก็อยากแสดงความขอบคุณ---

แคลร์ลิดได้ยินเขา แต่ก็ยังได้ยินอีกเสียงหนึ่งด้วย เสียงที่
ดูเหมือนจะมาจากทุกหนแห่งและไม่ได้มาจากที่ไหนเลยในคราว
เดียวกัน

เมื่อมาสเตอร์นอร์ทพูดจบ ผู้แสวงหาทุกคนจะยืนขึ้นและ
เดินมาข้างหน้า การคัดตัวกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

“พ่อได้ยินรีเปล่าชะ” แคลร์ลิดถาม พ่อพยักหน้า แคลร์ลิดมอง
ใบหน้าทั้งหลายที่ล้วนหันไปทางเหล่าผู้วิเศษ บ้างก็ดูหวาดหวั่น
บ้างก็ยิ้ม “แล้วพวกเด็กๆ ละชะ”

ผู้วิเศษคนนั้น --- แคลร์เดาว่าเขาคงเป็นมาสเตอร์นอร์ท
แน่นอน ตามที่เสียงไร้ร่างบอก --- กำลังจะจบคำปราศรัย แคลร์
รู้ว่าควรเริ่มเดินลงจากอัฒจันทร์ได้แล้ว เพราะเขาจะใช้เวลานาน
กว่าคนอื่น แต่เขายังอยากรู้คำตอบ

“ใครก็ตาม แม้มีพลังเพียงน้อยนิดก็จะไต่ยีนมาสเตอร์
พีเนียส --- และผู้แสวงหาส่วนใหญ่ก็น่าจะเคยประสบเหตุการณ์
บางอย่างที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ บางคนอาจทำได้แล้วว่าตัวเอง
เป็นอะไร บ้างก็รู้แน่ชัดแล้ว ส่วนที่เหลือกำลังจะไต่รู้”

เสียงลากเท้าบนพื้นดังขึ้นขณะที่เด็ก ๆ ลุกขึ้นยืน ม้านั่งโลหะ
ลั่นสะเทือน

“งั้นนี่ก็คือบททดสอบแรกหรือฮะ” แคลร์ถามพ่อ “ว่าเรา
ไต่ยีนมาสเตอร์พีเนียสรีเปล่า”

ดูเหมือนพ่อแทบจะไม่ได้ยีนที่เขาพูดเลย พ่อดูเหม่อลอย
“ก็คงอย่างนั้น แต่บททดสอบอื่นๆจะเลวร้ายยิ่งกว่า แค่จำ
สิ่งที่พ่อบอกแล้วทุกอย่างจะจบลงเร็ว ๆ นี้” พ่อจับข้อมือแคลร์
ทำให้แคลร์ตกใจ --- เขารู้ว่าพ่อเป็นห่วง แต่ส่วนใหญ่พ่อไม่ชอบ
แสดงออก พ่อจับข้อมือแคลร์ไว้แน่นก่อนจะปล่อยอย่างรวดเร็ว
“ไปได้แล้ว”

ขณะที่แคลร์เดินลงจากอัฒจันทร์ เด็กคนอื่นก็ถูกจับแยก
เป็นกลุ่ม ๆ ผู้มีเวทมนตร์หญิงคนหนึ่งกวักมือเรียกแคลร์ไปยัง
กลุ่มที่อยู่ปลายสุด ผู้แสวงหาคนอื่นกระซิบกระซาบกัน ดูประหม่า
แต่ก็เปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง แคลร์เห็นโคลี ไมลส์ อยู่ถัด

ออกไปสองกลุ่ม เขาสงสัยว่าควรตะโกนบอกดีไหมว่าเธอไม่ได้มาที่นี่เพื่อสอบคัดตัวเข้าโรงเรียนสอนบัลเลต์จริงๆ หรือก แต่เธอนึกยิ้มกว้างและคุยกับผู้แสวงหาคคนอื่นๆ เขาจึงเดาว่าเธอคงไม่ฟังเขาอยู่ดี

การสอบคัดตัวเข้าโรงเรียนบัลเลต์ เขาคิดอย่างคร่ำเคร่งเรื่องนี้แหละทำให้พวกเขาได้ตัวเธอมา

“ฉันคือมาสเตอร์มิลลาโกรส” ผู้วิเศษหญิงที่นำทางแคลร์กล่าวพลางต้อนกลุ่มของเธออย่างชำนาญออกจากห้องใหญ่ไปตามโถงทางเดินยาวทาสีจืดชืด “สำหรับบททดสอบแรก เราทุกคนจะอยู่ด้วยกัน กรุณาตามฉันมาอย่างเป็นระเบียบ”

แคลร์ผู้อยู่เกือบหลังสุดเร่งฝีเท้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อตามให้ทัน เขารู้ว่าการไปถึงช้าอาจมีประโยชน์ถ้าเขาอยากให้พวกนั้นคิดว่าเขาไม่สนใจการทดสอบหรือไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรอยู่ แต่เขาเกลียดการโดนจ้องเวลาช้าหลัง ความจริงเขารีบเดินไปข้างหน้าจนบังเอิญไปชนไหล่เด็กหญิงหน้าตาดีคนหนึ่ง ผู้มีดวงตากกลมโตสีเข้ม เธอมองเขาอย่างหงุดหงิดจากใต้เรือนผมสีดำที่เข้มยิ่งกว่าตา

“ขอโทษที” แคลร์เอ่ยขึ้นโดยอัตโนมัติ

“เราทุกคนตื่นเต้นกันทั้งนั้นแหละ” เด็กหญิงบอก ซึ่งตกลงดี เพราะเธอไม่ได้ดูตื่นเต้นเลย เธอดูสงบนิ่งเหลือเกิน คิ้วเธอโก่งได้รูป ไม่มีฝุ่นผงแม้เพียงเศษเสี้ยวเดียวบนเสื้อสเวตเตอร์สีคาราเมลและกางเกงยีนที่ดูแพงของเธอ เธอสวมจี้รูปม้อลายเส้นละเอียดอ่อนไว้ที่คอ แคลร์จำได้ว่าเป็น “หัตถ์ของฟาติมา” จากการ

ไปเยือนร้านขายของเก่าหลายครั้ง ต่างหูทองของเธอดูราวกับเคยเป็นของเจ้าหญิงหรือไม่ก็ราชินี แคลร์รู้สึกประหม่าขึ้นมาทันที เหมือนตัวเองมีแต่ดินปกคลุม

“เฮ้ ทามารา!” เด็กชายชาวเอเชียตัวสูงไว้ผมดำยาวซอยตรงปลายเอ่ยทัก แล้วเด็กหญิงก็หันไปจากแคลร์ เด็กชายพูดอย่างอื่นอีกที่แคลร์ไม่ได้ยิน ยิ้มเยาะไปด้วยขณะที่พูด และแคลร์ก็กังวลว่ามันจะเกี่ยวกับเรื่องที่แคลร์เป็นคนพิการที่เข้าไปชนคนอื่นอย่างช่วยไม่ได้ เหมือนเขาเป็นอสุรกายของแฟรงเกนสไตน์ ความขุ่นเคืองผุดขึ้นในสมอง --- โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทามาราไม่ได้มองเขา เหมือนเธอไม่ได้สังเกตเห็นเขาของเขาเลย เธอหงุดหงิดเหมือนเขาเป็นเด็กทั่วไป แคลร์เตือนตัวเองว่าทันทีที่สออบตก เขาจะไม่ต้องเจอคนพวกนี้อีก

อีกอย่าง คนพวกนี้จะตายอยู่ใต้ดิน

ความคิดนั้นทำให้เขาเดินต่อไปตามโถงทางเดินต่อเนื่องไว้ที่สิ้นสุด ก่อนจะเข้าสู่ห้องสี่ขาขนาดใหญ่ที่มีโต๊ะเขียนหนังสือวางเรียงกันเป็นทิวแถว มันดูเหมือนห้องอื่นๆ ที่แคลร์เคยใช้สอบวัดมาตรฐาน โต๊ะเขียนหนังสือหน้าตาเรียบๆ ทำจากไม้ ติดไว้กับเก้าอี้อ่อนแฉง โต๊ะแต่ละตัวมีสมุดสีน้ำเงินติดป้ายชื่อเด็กวางอยู่ และมีปากกาวางทับด้านบน เสียงดังจ๊อกแจ๊กจ๊อจแฉงขณะทุกคนเดินไปตามโต๊ะเพื่อหาป้ายชื่อของตน แคลร์เจอชื่อตัวเองอยู่แถวที่สามและเลื่อนตัวเข้าไปนั่งหลังเด็กผมหยิกสีอ่อนคนหนึ่งที่สวมเสื้อแจ็กเก็ตทีมฟุตบอล เขาดูเหมือนนักกีฬามากกว่าผู้สมัครเข้า

โรงเรียนผู้วิเศษ เด็กชายยิ้มให้แคลล์ราวกับดีใจจริงๆ ที่ได้นั่งใกล้
แคลล์

แคลล์ไม่สนที่จะยิ้มตอบ เขาเปิดสมุดสีน้ำเงิน เหลือบมอง
หน้ากระดาษที่มีคำถามกับวงกลมว่างเปล่าสำหรับเลือกข้อ เอ บี
ซี ดี หรือ อี เขาหวังว่าทดสอบจะน่ากลัว แต่อันตรายที่เห็น
ชัดเจนเพียงอย่างเดียวคืออันตรายจากการเบื่อตาย

“กรุณาปิดสมุดไว้จนกว่าการทดสอบจะเริ่มขึ้น” มาสเตอร์
มิลาโกรสพูดจากหน้าห้อง เธอตัวสูง เป็นมาสเตอร์ที่ดูเด็กเหลือเกิน
และทำให้แคลล์นึกถึงครูประจำชั้นขึ้นมาเล็กน้อย เธอมีอาการ
ประหม่าที่ดูระอึกระอ่วนแบบเดียวกัน เหมือนไม่ชินที่ต้องใช้
เวลากับเด็กนานๆ ผมสีดำตัดสั้นนั้นแซมด้วยแถบสีชมพู

แคลล์ปิดสมุด จากนั้นก็มองไปรอบๆ รู้ตัวว่าเป็นคนเดียว
ที่เปิดสมุด เขาตัดสินใจจะไม่บอกพ่อว่าการทำตัวแปลกแยกนั้น
ง่ายแค่ไหน

“ก่อนอื่น ฉันอยากต้อนรับทุกคนสู่การตัดตัวปีเหล็ก”
มาสเตอร์มิลาโกรสกระแอมและพูดต่อ “ในเมื่อตอนนี้พวกเขา
ไม่ได้อยู่กับผู้ปกครองแล้ว เราจึงอธิบายได้ละเอียดมากขึ้นว่า
วันนี้จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง พวกเขาบางคนอาจได้รับคำเชิญให้สมัคร
เข้าเรียนโรงเรียนดนตรี หรือโรงเรียนเฉพาะทางด้านดาราศาสตร์
หรือคณิตศาสตร์ชั้นสูง หรือขี่ม้า แต่ตอนนี้พวกเขาควรจะรู้
แล้วว่าความจริง พวกเขาไปที่นี้เพื่อรับการประเมินเข้าโรงเรียน
เวทมนตร์แมจิสตีเรียม”

เธอยกแขนทั้งสองข้างขึ้น ผนังทุกด้านดูเหมือนจะร่วงลง สิ่งเข้ามาแทนที่ผนังเหล่านั้นคือหินสกัดอย่างหยาบ เด็ก ๆ ยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะ แต่พื้นดินข้างใต้เปลี่ยนเป็นหินที่มีแร่ไมก้ากระจายอยู่เป็นจุด ๆ มันส่องแสงระยิบระยับเหมือนกากเพชรโปรยปราย หินย่อยสะท้อนแสงห้อยลงจากเพดานเหมือนแหงน้ำแข็ง

เด็กชายผมบลอนด์สุดหยาใจ แคลลี้ได้ยินเสียงอุทานเบา ๆ ด้วยความที่ดังไปทั่วห้อง

ราวกับพวกเขาอยู่ในถ้ำของโรงเรียนเวทมนตร์

“เจ๋งจัง” เด็กหญิงหน้าตาสวยที่มีลูกบิดสีขาวยืดอยู่ตรงปลายผมเปียถักติดหนังศีรษะเอ่ยขึ้น

ตอนนั้นเอง แม่พ่อจะเคยบอกทุกอย่างแล้ว แคลลี้ก็ยังไม่อยากไปโรงเรียนเวทมนตร์อยู่ดี มันไม่ได้ดูมีดีหรือน่ากลัวอีกต่อไป ทว่าน่าทึ่ง เหมือนได้เป็นนักสำรวจหรือได้ไปดาวเคราะห์อีกดวง เขานึกถึงคำพูดของพ่อ

ผู้มีเวทมนตร์จะล่องลวงดูด้วยภาพลวงตาที่สวยงามและคำโกหกที่คิดมาอย่างดี อย่าหลงกล

มาสเตอร์มิลาโกรสพูดต่อ น้ำเสียงของเธอมั่นใจขึ้น “พวกเธอบางคนเป็นนักเรียนที่ได้รับพลังตกทอดมาจากบรรพบุรุษพ่อแม่ หรือสมาชิกในครอบครัวเคยเข้าเรียนในโรงเรียนเวทมนตร์มาก่อน คนอื่นอาจได้รับเลือกเพราะเราเชื่อว่าเธอมีศักยภาพที่จะกลายเป็นผู้พิเศษ แต่ไม่มีพวกเธอคนไหนได้รับการรับประกันว่าจะได้เข้าเรียน มีเพียงเหล่ามาสเตอร์เท่านั้นที่รู้ว่าอะไรคือคุณสมบัติ

ของผู้สมัครที่เหมาะสม”

แคลร์ยกมือขึ้นและถามโดยไม่รอให้ถูกเรียก “แล้วถ้าเราไม่ยอมไปล่ะละ”

“ทำไมถึงจะมีคนไม่ยอมไปโรงเรียนลูกม้าด้วยล่ะ” เด็กชายผมสีน้ำตาลกระเซอะกระเซิงสงสัย เขา นั่งเยื้องกับแคลร์ ตัวเล็ก และผิวซีดซีขาว ขาววอกแก้งก้าง แขนโผล่ออกจากเสื้อยืดสีน้ำเงินที่มีรูปม้าสีซีด

มาสเตอร์มิลาโกรสทำหน้าที่เหมือนรำคาญมากจนลืมความประหม่าไป “ดรูว์ วอลเลซ” เธอเอ่ย “นี่ไม่ใช่โรงเรียนลูกม้านะ เธอกำลังเข้าสอบเพื่อดูว่ามีคุณสมบัติที่จะได้รับเลือกให้เป็นนักเรียนฝึกหัดรีเปล่า และเพื่อไปเรียนที่แมจิสตีเรียมกับครูของเธอ ซึ่งเรียกว่ามาสเตอร์ และถ้ามีเวทมนตร์มากพอ การเข้าเรียนก็ไม่ใช่ทางเลือก” เธอถลึงตาใส่แคลร์ “การคัดตัวมีไว้เพื่อความปลอดภัยของเธอเอง คนที่ได้รับพลังตกทอดจากบรรพบุรุษคงรู้ว่าผู้วิเศษที่ไม่ได้ผ่านการฝึกฝนจะทำให้ตัวเองและผู้อื่นต้องเผชิญอันตรายแบบไหนบ้าง”

เสียงพึมพำดังไปทั่วห้อง แคลร์รู้เลยว่าเด็กหลายคนมองทามารายอยู่ เธอ นั่งหลังตรงแน่วบนเก้าอี้ ตาจ้องมองไปข้างหน้า คางเซิดขึ้น เขารู้จักสีหน้าแบบนั้นดี สีหน้าแบบเดียวกับที่เขาใช้เวลาผู้คนจึงมาเรื่องเขาหรือเรื่องแม่เขาที่ตายแล้ว หรือเรื่องพ่อผู้แปลกแยกของเขา สีหน้าของคนที่พยายามสร้างทำเป็นไม่รู้ว่าคุณอื่นพูดถึงตนอยู่

“แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราไม่เข้าเรียนที่แมจิสตีเรียม”
เด็กหญิงผมเปียถาม

“เป็นคำถามที่ดี เกวนดา เมลัน” มาสเตอร์มิลาโกรสพูดให้กำลังใจ “ในการจะเป็นผู้วิเศษที่ประสบความสำเร็จได้ เราต้องมีคุณสมบัติสามอย่าง หนึ่งคือเวทมนตร์ที่เป็นพลังจากภายใน พวกเธอทุกคนต้องมีสิ่งนั้นอยู่ในระดับหนึ่ง สองคือความรู้ในการใช้เวทมนตร์ ซึ่งสอนกันได้ สามคือการควบคุม --- และเรื่องนี้นะ ต้องมาจากภายในตัวเธอ ที่นี่ ในปีแรก ในฐานะผู้วิเศษที่ยังไม่ผ่านการเรียนการสอน เธอจะไปถึงจุดสูงสุดของพลังตัวเอง แต่จะยังไม่มีความรู้และยังไร้การควบคุม ถ้าดูเหมือนว่าเธอไม่มีความสามารถในการเรียนรู้หรือควบคุม เธอก็จะไม่ได้เข้าเรียนที่แมจิสตีเรียม ในกรณีนั้น เราจะทำให้แน่ใจว่าเธอ --- และครอบครัว --- ปลอดภัยจากเวทมนตร์หรืออันตรายใดๆที่เกิดจากการจําานต่อธาตุดังกล่าว”

จําานต่อธาตุดุเธอ มันทหมายความว่าอะไรกันแน่ แคลร์สงสัย คนอื่นๆก็ดูสับสนพอกัน “นั่นหมายความว่าฉันสอบตก รีเปล่า” ใครบางคนถามขึ้น “เดี๋ยวก่อนนะ เธอหมายถึงอะไร” เด็กอีกคนว่า

“งั้นก็ไม่ใช่โรงเรียนลูกม้าจริง ๆ นะสิ” ดรูว์ถามอีกครั้ง พลางทำหน้าละห้อย

มาสเตอร์มิลาโกรสเลิกตอแย ภาพของถ้ำค่อยๆเลือนหายไป พวกเขาอยู่ในห้องสีขาวห้องเดิมที่อยู่มาตลอด

“ปากกาตรงหน้าพวกเธอมีความพิเศษ” เธอก้าว ทำท่าเหมือนนึกได้ว่าต้องประหม่าอีกครั้ง แคลร์สงสัยว่าเธออายุเท่าไร เธอดูเด็ก และเด็กยิ่งขึ้นด้วยผมสีชมพู แต่คงต้องเป็นผู้มีเวทมนตร์ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดเท่าที่เคยได้เป็นมาสเตอร์ “ถ้าเธอไม่ใช่ปากกา เราจะอ่านข้อสอบของเธอไม่ได้ เขย่าเพื่อให้หมึกไหล และอย่าลืมแสดงผลงานของตัวเอง เริ่มได้”

แคลร์เปิดสมุดอีกครั้ง เขาหรีตาอ่านคำถามแรก

๑. มังกรกับไวเวิร์น^๒ ออกเดินทางตอนบ่ายสองโมง จากถ้ำเดียวกัน มุ่งหน้าไปทางเดียวกัน ความเร็วเฉลี่ยของมังกรคือ ๓๐ ไมล์ต่อชั่วโมง ซ้ำกว่าความเร็วไวเวิร์นอยู่สองเท่า ภายใน ๒ ชั่วโมง มังกรนำหน้าไวเวิร์นอยู่ ๒๐ ไมล์ จงหาความเร็วในการบินของมังกร โดยคำนึงถึงปัจจัยที่ว่าไวเวิร์นมุ่งมั่นกับการแก้แค้น

แก้แค้นเธอ แคลร์จ้องหน้ากระดาษ ก่อนจะพลิกมัน
คำถามต่อไปไม่ได้ดีขึ้นเลย

^๒Wyvern มังกรชนิดหนึ่ง ลำตัวเล็ก ปีกใหญ่คล้ายปีกค้างคาว มีสองขา

๒. ลูครีเซียเตรียมปลุกไม้เลื้อยเพชรฆาตในฤดูใบไม้ร่วงนี้ เธอจะปลุกไม้เลื้อยธรรมดา ๔ แปลง โดยที่แต่ละแปลงมี ๑๕ ต้น เธอคาดว่าจะปลุกไม้เลื้อยเนื้อแข็งที่เป็นแปลงทดลองไว้ ๒๐ เปอร์เซนต์ของสนาม มีไม้เลื้อยอยู่ทั้งหมดกี่ต้น มีต้นไม้เลื้อยเนื้อแข็งปลุกอยู่ที่ต้น ถ้าลูครีเซียเป็นผู้วิเศษชาตุดินที่เคยข้ามประตูทั้งสามมาแล้ว เธอวางยาพิษคนได้กี่คนด้วยไม้เลื้อยเพชรฆาตก่อนที่เธอจะถูกจับและตัดหัว

แคลล์มองข้อสอบตาปริบๆ เขาต้องพยายามคิดจริงๆ หรือว่าคำตอบไหนผิด เพื่อไม่ให้บังเอิญตอบถูก หรือเขาควรแค่เลือกคำตอบข้อเดิมซ้ำๆ เพราะนั่นน่าจะทำได้คะแนนต่ำ ตามกฎของค่าเฉลี่ย เขาจะยังตอบถูกยี่สิบเปอร์เซ็นต์อยู่ดี และนั่นก็สูงกว่าที่เขาต้องการ

ขณะที่แคลล์ครุ่นคิดอย่างดูเดือว่าจะทำอย่างไร เขาก็หยิบปากกาเขย่า และพยายามเขียนลงบนกระดาษ

เขียนไม่ติด

เขาลองอีกครั้ง กดให้หนักกว่าเดิม ยังเขียนไม่ติด เขามองไปรอบๆ และดูเหมือนเด็กส่วนใหญ่จะเขียนได้สบาย แม้จะมีอยู่สองสามคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับปากกาเหมือนกัน

ดูท่าว่าเขาจะไม่ได้สอบตกเหมือนคนไม่มีเวทมนตร์ --- เขา

ไม่อาจ ทำข้อสอบได้ด้วยซ้ำ แต่ถ้าเราปล่อยวางไว้แล้วผู้วิเศษ บังคับให้ทำข้อสอบอีกครั้งละ นั้นมันไม่เหมือนการไม่ได้มาเข้าสอบ ตั้งแต่แรกหรือ

เขาเบ้หน้าและพยายามนึกว่ามีลาโกรสพูดถึงปากกาว่าอย่างไร บางอย่างเรื่องการเขย่าเพื่อให้หมึกไหล เขาคงเขย่าไม่แรงพอ

เขากำปากกาแน่นขึ้นและเขย่าแรงๆ ความหงุดหงิดที่มีต่อ ข้อสอบเพิ่มพลังให้การสะบัดข้อมือ เร็วเข้า เขาคิด เร็วเข้า ปากกาจิ้งจอก **ติดสิ!**

หมึกสีน้ำเงินระเบิดออกจากปลายปากกา เขาพยายามทำให้ มันหยุดไหลโดยกดนิ้วลงบนจุดที่คิดว่าอาจเป็นรอยแตก --- แต่นั่น ยิ่งทำให้หมึกพุ่งแรงกว่าเดิม มันกระจายไปโดนหลังเก้าอี้ตัวที่อยู่ ข้างหน้า เด็กชายผมบลอนด์รู้สึกได้ถึงพายุหมึกที่เพิ่งถูกปลดปล่อย เขาก็มลอบให้พื้นระยะความเลอะเทอะ หมึกปริมาณมากที่ดูไม่น่า เป็นไปได้ว่าจะไหลออกจากปากกาตัวเล็กขนาดนั้นพุ่งกระจายไป ทุกทิศทาง และผู้คนก็เริ่มถลึงตาใส่เขา

แคลร์ทิ้งปากกา มันหยุดพ่นหมึกทันที แต่ความเสียหาย เกิดขึ้นแล้ว มือและโต๊ะ สมุดข้อสอบและผมเฝ้าของเขามีหมึก ปกคลุมไปหมด เขาพยายามเช็ดหมึกออกจากนิ้วมือ เพียงเพื่อจะ ประสบความสำเร็จในการทิ้งรอยมือสีน้ำเงินไว้เต็มเลื้อ

เขาหวังว่าหมึกจะไม่มีพิษ เพราะค่อนข้างมั่นใจว่าเขากลืน บางส่วนไปด้วย

ทุกคนในห้องจ้องมา แม้กระทั่งมาสเตอร์มิลาโกรสก็มองเขา

ด้วยสีหน้าที่ดูตื่นตระหนกตกใจ รวากับไม่เคยมีใครหาทางทำลายปากกาได้ถึงที่สุดแบบนี้ ทุกคนเงิบกริบยกเว้นเด็กผมมโยงคนที่คุยกับทามาราก่อนหน้านี้ เขาโน้มตัวไปกระซิบกับเธออีกครั้ง ทามาราไม่เผยยิ้ม แต่จากรอยยิ้มเยาะบนใบหน้าของเด็กชาย และแววตาที่แสดงออกว่าเหนือกว่าของเธอ แคลล์บอกได้เลยว่าพวกนั้นดูถูกเขาอยู่ เขารู้สึกว่าปลายหูตนเริ่มแดง

“แคลล์ม ฮันต์” มาสเตอร์มิลาโกรสพูดด้วยน้ำเสียงตกใจ “ขอรับรองละ --- กรุณาออกจากห้องไปเซ็ดเนื้อเซ็ดตัว แล้วรออยู่ในโถงจนกว่าคนในกลุ่มจะออกไปสมทบด้วย”

แคลล์โงนเงนลุกขึ้นยืน แทบไม่ได้สังเกตว่าเด็กชายผมบลอนด์ที่เกือบชู่ไซกไปด้วยหมึกจิกยิ้มแสดงความเห็นอกเห็นใจให้เขา เขายังคงได้ยินใครบางคนหัวเราะคิกคักขณะที่เขาเดินบึ่งบึ่งผ่านประตูไป --- และยังคงเห็นภาพสีหน้าดูหมิ่นของทามารา ใครจะแค้นล่ะว่าเธอคิดอย่างไร --- ใครจะแค้นล่ะว่า ใครจะคิดอย่างไร ว่าพวกเขาพยายามเป็นมิตรหรือใจร้ายหรือไม่ พวกนั้นไม่สำคัญ พวกนั้นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของชีวิตแคลล์ ไม่มีเรื่องไหนเลยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตแคลล์

อีกแค่ไม่กี่ชั่วโมง เขาบอกตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าขณะยืนอยู่ในห้องน้ำ พยายามสุดความสามารถในการใช้พลังสงบกับกระดาดชำระแผ่นหน้าดูคราบหมึกออก เขาสงสัยว่ามันคือหมึกวิเศษหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆคือมันอยากติดอยู่อย่างนี้ บางส่วนแห้งกลืนไปกับผมสีดำของเขา และยังมีรอยมือสีน้ำเงินเข้มอยู่บน

เสื้อเชิ้ตสีขาวตอนที่เขาไหล่ออกมาจากห้องน้ำและพบว่าผู้แสวงหาคนอื่นรอเขาอยู่ในโถงทางเดิน เขาได้ยินบางคนพิมพ์คำคุยกันถึง “ตัวประหลาดกับหมึก”

“เสื้อสวยดีนี่” เด็กชายผมดำเอ่ย เขาดูรวยในสายตาแคลร์ รวยเหมือนทามารา เขาบอกไม่ได้แน่ๆ หรือกว่าเพราะอะไร เสื้อผ้าฝ้ายนั้นเป็นเสื้อผ้าสั่งตัดที่ดูล้าลอง แต่หรรษา ราคาแพง “เพื่อตัวนายเองนะ ฉันหวังว่าบททดสอบต่อไปจะไม่มีการระเบิดอีกหรือว่าอ๊ะ เดียวนะ --- ฉันหวังว่าจะมี”

“เงียบเหอะ” แคลร์พิมพ์ รู้ตัวว่านี่แทบไม่ใช่การตอกกลับที่ยอดเยี่ยมที่สุดตลอดกาล เขาออตัวพิงผนังจนกระทั่งมาสเตอร์มิล่าโกรสปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งและร้องบอกให้ทุกคนจัดระเบียบความเงียบเข้าปกคลุมขณะที่เธอขานชื่อกลุ่มละห้าคน ก่อนจะสั่งให้แต่ละกลุ่มเดินไปตามทางเดินและบอกให้พวกเขาตรงสุดทาง แคลร์ไม่รู้ว่าจะรีบวิ่งหรือขยับโถงทางเดินลักษณะนี้ได้อย่างไร เขาคิดว่ามันคงเป็นหนึ่งในสิ่งที่พ่อจะบอกกว่าอย่าคิดถึงมันดีกว่า

“แคลล์ม ฮันด์!” เธอขานชื่อ และแคลร์ก็เดินลากเท้าไปรวมกลุ่ม ซึ่งน่าผิดหวัง เพราะมีเด็กชายผมดำที่ปรากฏว่าชื่อแจสเปอร์ เดอวินเตอร์ กับเด็กชายผมบลอนด์ที่เขาทำหมึกกระเซ็นใส่ก่อนหน้านั้นชื่อแอรอน สจวร์ต อยู่ด้วย แจสเปอร์แสดงออกใหญ่โตด้วยการกอดทามาราและอวยพรให้เธอโชคดีก่อนจะเดินทอดน่องไปรวมกลุ่มของตน เมื่อไปถึง เขาก็เริ่มคุย

กับแอรอนทันที โดยหันหลังให้แคลล์รากับแคลล์ไม่มีตัวตน

เด็กอีกสองคนในกลุ่มใหม่ของแคลล์คือโคลี ไมลส์ กับเด็กหญิงท่าทางประหม่าชื่อซีเลียอะไรสักอย่าง เธอมีผมบลอนด์เข้มดกหนาและติดดอกไม้สีฟ้าไว้หลังผมหางม้า

“ไง โคลี” แคลล์ทัก คิดว่าตอนนี้คือโอกาสเหมาะที่จะเตือนว่าภาพโรงเรียนเวทมนตร์ที่มาสเตอร์มิลาโกรสร่ายมนตร์ให้พวกเขาเห็นนั้นเป็นแค่ภาพลวงตาที่ดีกว่าความจริง เขารู้จักแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ว่าถ้าของจริงเต็มไปด้วยทางตันและปลาไร้ตา

เธอทำท่าเป็นเชิงขอโทษ “นายช่วย --- ไม่คุยกับฉันจะได้ไหม”

“ว่าไงนะ” พวกเขาเริ่มเคลื่อนตัวไปตามโถง และแคลล์ก็เดินกะเผลกเร็วขึ้นเพื่อตามให้ทัน “พูดจริงเหออ”

เธอยกไหล่ “นายก็รู้ว่ามันเป็นไง ฉันพยายามสร้างความประทับใจอยู่นะ และการคุยกับนายก็คงไม่ช่วย ขอโทษที!” เธอเดินจ้ำไปข้างหน้า ตามแจสเปอร์กับแอรอนให้ทัน แคลล์จ้องหลังศีรษะเธอรากับจะเจาะมันทะลุด้วยความโกรธได้เลย

“ขอให้ปลาไร้ตากินเธอ!” เขาร้องตามหลัง เธอแก้มิ่งทำเป็นไม่ได้ยิน

มาสเตอร์มิลาโกรสนำพวกเขาเลี้ยวอ้อมหัวมุมสุดท้ายเข้าสู่ห้องขนาดใหญ่ที่จัดให้ดูเหมือนโรงยิม ห้องนั้นมีเพดานสูง และมีลูกบอลสีแดงขนาดใหญ่ลูกหนึ่งห้อยต่อเงาตรงกลาง

ห้อยอยู่สูงเหนือศีรษะพวกเขา ข้างลูกบอลมีบันไดเชือกและ
ขั้นบันไดไม้ห้อยจากหลังคาลงมาแตะพื้น

น่าขันชะมัด ขาแบบนี้ แคลร์ปีนไม่ได้หรอก การทดสอบนี้
เขาควรจะถูกโยนออกอย่างจงใจ ไม่ใช่สอบตกหมดทำจนไม่มีทาง
เข้าเรียนในโรงเรียนเวทมนตร์ได้ตั้งแต่แรก

“ฉันจะปล่อยพวกเธอไว้กับมาสเตอร์รีอคเมเปิลนะ”
มาสเตอร์มิลาโกรสเอ่ยหลังจากกลุ่มสุดท้ายของทั้งห้ากลุ่มมาถึง
พลางชี้ไปยังผู้มีเวทมนตร์ร่างเตี้ยที่มีเคราแข็งสีแดงกับจมูกแดงก่ำ
เขาถือคลิปบอร์ดและมีนกหวีดห้อยอยู่รอบคอเหมือนครูพละ แม้
จะสวมชุดดำล้วนเหมือนผู้มีเวทมนตร์คนอื่นๆก็ตาม

“การทดสอบนี้ง่ายเหลือเชื่อ” มาสเตอร์รีอคเมเปิลเอ่ย
พลางลูบเคราด้วยท่าทางที่ดูเหมือนคิดมาแล้วว่าให้ดูคุณความ “แค่
ปีนบันไดเชือกขึ้นไปเอาลูกบอล ใครอยากเริ่มก่อน”

เด็กหลายคนยกมือ

มาสเตอร์รีอคเมเปิลชี้แจสเปอร์ เขากระโดดไปที่เชือก
ราวกับการได้รับเลือกคนแรกคือการบ่งบอกว่าเขาอดเยี่ยมแค่นั้น
ไม่ใช่แค่การวัดว่าเขาโบกมืออย่างกระตือรือร้นอย่างไร แทนที่จะ
ปีนขึ้นไปเลย เขากลับเดินอ้อมอุปกรณ์ชิ้นนั้น มองขึ้นไปลูกบอล
อย่างใช้ความคิด พลางเตะริมฝีปากกลางเบาๆ

“เธอพร้อมรึยัง” มาสเตอร์รีอคเมเปิลถาม เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย
เด็กสองสามคนหัวเราะคิกคัก

เห็นได้ชัดว่าแจสเปอร์หงุดหงิดที่ถูกหัวเราะเยาะในเมื่อเขา

เอาจริงเอาจังกับเรื่องทั้งหมดนี้ เขาพุ่งตัวใส่บันไดเชือกที่ห้อย
ต้องแต่ง ทันทีที่เขาปีนจากบันไดชั้นหนึ่งขึ้นไปอีกชั้น บันไดก็ดู
เหมือนจะยาวขึ้น ดังนั้นยิ่งเขาปีนขึ้นไป เขาก็ต้องปีนต่อขึ้นไปอีก
ในที่สุดเขาก็หมดแรงและล้มคะมำลงกับพื้น โดยมีเชือกขดแล้ว
ขดเล่ากับชั้นบันไดไม้ล้อมรอบ

นี่ลีตลก แคลลัมคิด

“ดีมาก” มาสเตอร์รีออคเมเปิลเอ่ย “ใครอยากลองเป็นคน
ต่อไป”

“ขอผมลองอีกครั้งซะ” แจสเปอร์พูด เสียงครวญครางแทรก
อยู่ในน้ำเสียงเขา “ที่นั่นผมรู้แล้วว่าต้องทำยังไง”

“เรามีผู้แสวงหาจำนวนมากที่รอให้ถึงตาตัวเองอยู่” มาสเตอร์
รีออคเมเปิลบอก เขาดูสนุกอยู่คนเดียว

“แต่มัน *ไม่ยุติธรรม*เลย ต้องมีใครสักคนทำได้แล้วคนอื่น ๆ
ก็จะรู้วิธี ผมถูกลงโทษที่ต้องทำเป็นคนแรก”

“ก็เธอดูเหมือนอยากลองเป็นคนแรกนี่ แต่ก็ดีมาก แจสเปอร์
ถ้ามีเวลาเหลือหลังจากที่ทุกคนลองแล้ว และเธอยังอยากลองอีกครั้ง
เธอก็ลองได้”

ดูเหมือนแจสเปอร์น่าจะได้อีกรอบอีกครั้ง แคลลัมเดาว่าจาก
การแสดงออกของเขา พ่อเขาอาจเป็นคนสำคัญ

เด็กที่เหลือส่วนใหญ่ทำไม่ได้ไม่ตีไปกว่ากันหอรอก บ้างก็ขึ้นไป
ได้ครึ่งทางแล้วไหลกลับลงมา มีอยู่หนึ่งคนที่จุดตัวเองขึ้นจากพื้น
ไม่ได้ด้วยซ้ำ ซีเลียสไปได้ไกลที่สุดก่อนจะหลุดมือและร่วงลงมา

บนเสื้อฝึกซ้อม กีบติดผมรูปดอกไม้ของเธอเบียดไปเล็กน้อย ถึงแม้เธอจะไม่อยากแสดงออกว่าไม่พอใจ แคลร์ก็ดูออกว่าเธอไม่พอใจจากการที่เธอพยายามจัดกีบให้เข้าที่อย่างร้อนรน

มาสเตอร์รีออคเมเปิดมองรายชื่อ “แอรอน สจวร์ต”

แอรอนยืนอยู่หน้าบันไดเชือก เขาเกร็งนิ้วมือเหมือนจะวิ่งลงสนามบาสเกตบอล เขาดูแข็งแรงเหมือนนักกีฬาและมั่นใจ แคลร์รู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดจากความอิจฉาที่คุ้นเคยในช่องท้อง ซึ่งทำให้หายใจไม่ออกทันที เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่ยามเขาเฝ้ามองเด็กๆ เล่นบาสเกตบอลหรือเบสบอล ดูเคลื่อนไหวเป็นธรรมชาติ กีฬาที่เล่นเป็นทีมไม่ใช่ทางเลือกสำหรับแคลร์ มีโอกาสที่จะขายหน้ามากเกินไป ต่อให้เขาได้รับอนุญาตให้เล่นก็ตาม คนอย่างแอรอนไม่เคยต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้

แอรอนวิ่งเหยาะๆ ไปยังบันไดเชือกและโถมตัวขึ้นบันไดไป เขาปีนอย่างรวดเร็ว เท้ายันขึ้นบันได ขณะที่แขนดึงร่างขึ้นสู่ด้านบนในลักษณะที่ดูเหมือนการเคลื่อนไหวอันลื่นไหลเพียงครั้งเดียว เขาเคลื่อนไหวเร็วมากจนปีนขึ้นไปเร็วกว่าบันไดที่กำลังร่วงลง เขาปีนสูงขึ้นเรื่อยๆ แคลร์มักลั่นหายใจและรู้ตัวว่าทุกคนรอบตัวเขาก็เงิบเช่นกัน

แอรอนฉีกยิ้มเหมือนคนบ้าและขึ้นไปถึงด้านบนสุด เขาใช้สันมือตบลูกบอล กระแทกบอลหลุดออก ก่อนจะลื่นไถลกลับลงมาตามบันไดและลงสู่พื้นเหมือนนักยิมนาสติก

เด็กบางคนอดไม่ได้ที่จะลุกขึ้นปรบมือแสดงความชื่นชม

แม้กระทั่งแจสเปอร์ก็ยังคงดูยินดีไปด้วย เขาเดินไปตบหลังอย่างเสียไม่ได้

“ดีมาก” มาสเตอร์ร็อคเมเปิลเอ่ย โดยใช้คำพูดและน้ำเสียง เหมือนที่ใช้กับทุกคน แคลล์มคิดว่าผู้วิเศษชาวอารมณณ์บูดผู้นี้ อาจแค่หงุดหงิดที่มีคนเอาชนะบททดสอบโง่ๆของตน

“แคลล์ม ฮันต์” ผู้วิเศษขานชื่อถัดไป

แคลล์มก้าวไปข้างหน้า นึกหวังว่าตนน่าจะคิดให้รอบคอบ และเอาใบรับรองแพทย์มาด้วย “ผมทำไม่ได้ซะ”

มาสเตอร์ร็อคเมเปิลมองสำรวจเขา “ทำไมล่ะ”

“อ้อย ไม่เอาน่า ดูผมสิ ดูผมนี้” แคลล์มยกหน้าขึ้นจ้องผู้วิเศษ อย่างทำทนาย “ชาผม ผมไม่ควรทำอะไรที่เป็นการออกกำลัง” เขาตอบ

ผู้วิเศษยกไหล่ “นั่นก็อย่าทำ”

แคลล์มชมอารมณณ์โกรธอันพลุ่งพล่านไว้ เขาดูออกว่าเด็กคนอื่นมองมาอยู่ บ้างก็มองด้วยความสงสาร ส่วนคนอื่นมองด้วยความรำคาญ ส่วนที่แยที่สุกก็คือ ตามปกติแล้วเขาจะรีบฉวยโอกาสที่จะได้ทำอะไรสักอย่างที่ใช้ร่างกาย เขาแค่กำลังพยายามทำสิ่งที่เขาควรทำและ *สอบตก* “มันไม่ใช่ *ซ้ออ้าน* นะฮะ” เขาเอ่ย “กระตูกขาของผมแตกตอนผมยังแบเบาะ ผมผ่าตัดไปสิบครึ่ง และผลก็คือผมมีสกรูหกสิบตัวที่คอยยึดขาผมไว้ คุณอยากดูแผลเป็นรีเปล่า”

แคลล์มหวังอย่างแรงกล้าว่ามาสเตอร์ร็อคเมเปิลจะปฏิเสธ

ขาซ้ายของเขาเป็นก้อนเนื้อที่เต็มไปด้วยรอยผ่าสีแดงกับเนื้อเยื่อที่จับตัวเป็นก้อนดูน่าเกลียด เขาไม่เคยให้ใครดูขਾਲะเลย ไม่เคยใส่กางเกงขาสั้นนับตั้งแต่โตพอที่จะรู้ว่าการที่คนแปลกหน้าเหลียวมองขาของเขานั้นเป็นเพราะอะไร เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมเขาถึงต้องอธิบายมากขนาดนี้ รู้เพียงว่าเขาโกรธมากจนไม่รู้ตัวว่าพูดอะไรอยู่

มาสเตอร์รีคเปิดถีอนกหวีดไว้ในมือข้างหนึ่งและหมุนมันอย่างครุ่นคิด “บททดสอบพวกนี้ไม่ได้เป็นอย่างที่ตาเห็นทั้งหมด” เขาบอก “อย่างน้อยก็ลองดูหน่อย แคลล์ม ถ้าเธอไม่ผ่าน เราก็ไปกันต่อ”

แคลล์ยกมือทั้งสองขึ้น “ก็ได้ ก็ได้” เขาเดินอาดๆ ไปยังบันไดเชือก ใช้มือข้างหนึ่งจับมันไว้ แล้ววางเท้าซ้ายลงบนบันไดขึ้นล่างสุดอย่างรอบคอบ จากนั้นถ่าน้ำหนักลง พลังเอี่ยมมือขึ้นไป

ความเจ็บปวดแล่นขึ้นมาตามน่อง เขาได้ยินเสียงแจสเปอร์หัวเราะอยู่ข้างหลัง เขาเขapedร้าวและท้องไส้ก็ไร้ความรู้สึก เขามองตามบันไดขึ้นไปอีกครั้ง มองไปยังลูกบอลยางสีแดงที่อยู่ด้านบนสุด และรู้สึกว่่าศีรษะเริ่มเต้นตุบอย่างเจ็บปวด ช่วงเวลาหลายต่อหลายปีที่ถูกบังคับให้นั่งบนอัฒจันทร์ ต้องเดินกะเผลกตามหลังทุกคนตอนที่พวกเขาวิ่งรอบสนามฟุตบอลขึ้นในหัว และเขาก็ถลิ่งตาอย่างโกรธแค้นใส่ลูกบอลที่รู้ดีว่าเอี่ยมไม่ถึง พลังคิดว่ามันเกลียดแก็ มันเกลียดแก็ มันเกลียดแก็---

เกิดเสียงระเบิดดังแสบแก็วหู และลูกบอลสีแดงก็ลุกเป็นไฟ

ใครบางคนหวีดร้อง --- ฟังดูเหมือนจะเป็นไคลี แต่แคลร์หวังให้เป็นแจสเปอร์ ทุกคนรวมถึงมาสเตอร์รีอคเมเปิดจ้องลูกบอลสีแดง ลูกใหม่อย่างสนุกสนานเหมือนมีดอกไม้ไฟอยู่เต็มไปหมด กลิ่นเหม็นฉุนของสารเคมีไหม้อันโศโครอบอวลอยู่ในอากาศ และแคลร์ก็กระโดดถอยหลังเมื่อก่อนพลาสติกขนาดใหญ่ละลายตกลงสู่พื้น เขาตะเกียกตะกายหนีเมื่อก่อนหนีดเหนียวเริ่มหยดลงจากลูกบอลที่ลูกใหม่มากขึ้นอีก บางส่วนกระเด็นโดนไหล่เสื้อยืดของเขา

หมึก และก้อนหนืดเหนียว นี่คือวันแห่งแพ้นที่เยี่ยมไปเลย “ออกไป” มาสเตอร์รีอคเมเปิดกล่าวขณะที่เด็ก ๆ เริ่มไอและสำลักควัน “ทุกคน ออกจากห้องเดี๋ยวนี้”

“แต่ถึงตามผมแล้วนะชะ!” แจสเปอร์ค้ำ “ผมจะลองรอบสองได้ยังไงในเมื่อตัวประหลาดนั้นทำลายลูกบอลไปหมดแล้ว มาสเตอร์รีอคเมเปิด ---”

“ฉันบอกให้ออกไป” ผู้วิเศษคำราม แล้วเด็ก ๆ ก็วิ่งออกจากห้องไปเป็นฝูง แคลร์ตามหลังไป เขารับรู้ได้อย่างแรงกล้าถึงข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งแจสเปอร์ และมาสเตอร์รีอคเมเปิดถล่มไล่เขาอยู่พร้อมสีหน้าที่ดูจงเกลียดจงชังอย่างหนัก

แล้วก็เหมือนกลิ่นใหม่นั้นแหละ คำว่า *ตัวประหลาด* ครอบอวลอยู่ในอากาศ